

คำ ผกา

ผู้หญิง ที่รัก ตัวบวก

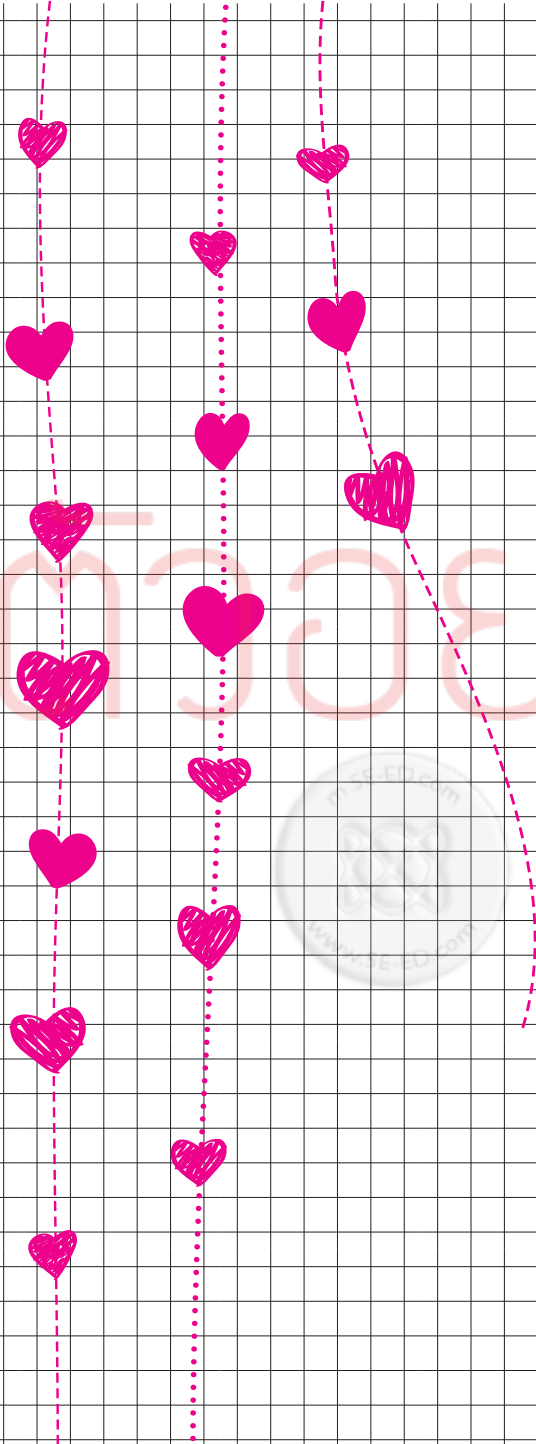
‘รักแท้’ ไม่มีอยู่จริง

แต่ความเชื่อที่ว่ารักแท้มีจริงต่างหาก...
ที่เป็นของจริงและทรงพลัง!

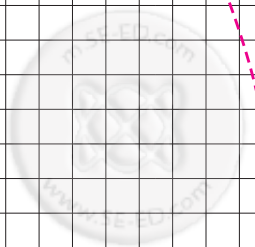
m.se-ed.com

www.se-ed.com

ตัวอย่าง

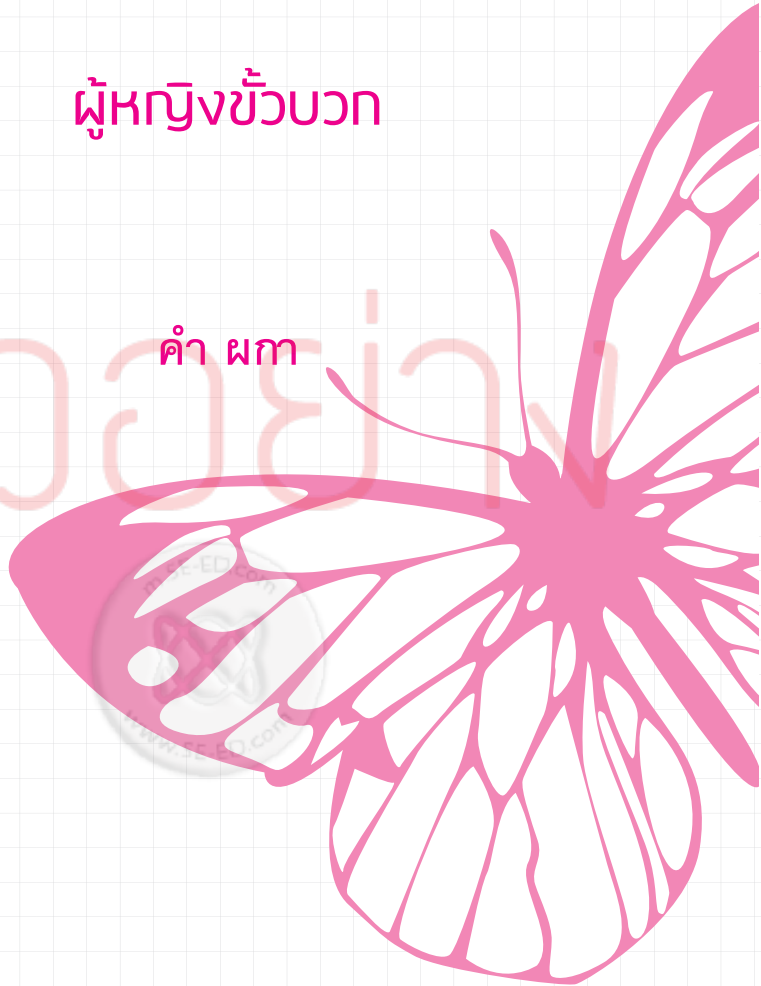

ตัวอย่าง

ผู้หญิงขี้บวก

คำ ผกา

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2555

ผู้หญิงชั่ววอก • คำ ผกา

พิมพ์ครั้งแรกในนิตยสาร HUG

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, มีนาคม 2555

ราคา 145 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

คำ ผกา, ผู้หญิงชั่ววอก. กรุงเทพฯ : มติชน, 2555. 204 หน้า. ภาพประกอบ.

1. สตรี-บทบาทและหน้าที่--การเรียกร้อง--สิทธิและเสรีภาพ I. ชื่อเรื่อง
305.42

ISBN 978 - 974 - 02 - 0910 - 2

- ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ศิริสุวรรณ • บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ อนุปาน
- ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : จุฬาลักษณ์ ภูเกิด, นงนุช สิงหเดชะ
- บรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศิริพงษ์ วิทยวิโรจน์ • หัวหน้ากองบรรณาธิการ : กิตติวรรณ เทงวิเศษ
- ผู้ช่วยบรรณาธิการ : เตือนใจ นิลรัตน์ • พิสูจน์อักษร : ทรงชัย บุญส่งรุ่งเรือง • คอมพิวเตอร์กราฟิก : กรวลัย เจริญจรรย์ศรี
- ออกแบบปก : แก้วตา ไกวาทิ • ศิลปกรรม : ศศิธร แสงสรศรี

สำนักพิมพ์มติชน | www.matichonbook.com

บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) : 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1335 โทรสาร 0-2589-5818

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2400-2402

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด 27/1 หมู่ 5 ถนนสุขาประชาสรรค์ 2 ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด

นนทบุรี 11110 โทรศัพท์ 0-2584-2133, 0-2582-0596 โทรสาร 0-2582-0597

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3353 โทรสาร 0-2591-9012

Matchon Publishing House a division of Matchon Public Co.,Ltd.

12 Tethsabannaruean Rd, Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึกที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เพื่อน้องออสส์บนชาติ อดดาวโลกร้อน แลส่งเสริมสุขภาวะที่ดีของผู้อ่าน

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนำผู้เขียน	8
เราแต่งงานใหม่ได้เสมอ	13
แต่งงานด้วยความรู้	17
อย่าเชื่อในสิ่งที่หนังสือผู้หญิงชอบบอกผู้หญิง	23
ขาว หอม และแห้ง	28
ทำไมผู้ชายไทยชอบมีเมียบ่อย	34
จงจำ	41
อยู่หรือเลิก	47
ผู้หญิงร้ายไม่ต้องรัก	52
เพื่อนของผู้หญิง	58
แฟนฉัน- WHATEVER	64
ตัวกลางความรัก	69
มาอยู่ในดาวดวงเดียวกัน	74

สาวเก็บแต่้ม	80
แวมไพร์	86
เหงาและรัก	91
ต้องร้ายหรือ?	96
ฝันสี่ชมพู	101
ร้อยเล่ห์ลิเนหา	106
ความรักเจ้าเอย	111
รักต้องทน ไม่รักก็ทน	117
รักใช้กรรมหรือเวร	123
รักในวันแห่งความรัก	129
ออกหักเรื่องเล็ก	134
ร้อนรัก	139
ฤดูรัก	144
หัวใจสั่นไหวเพราะเห็นเธอจากที่ไกล...	150
มหา'ลัยไม่สอน	155
มีหรือเทพนิยาย	161
อยากบอกรัก	166
กินเด็ก	173
รัก ลวง พราง	178
คนที่คู่ควร	183
เก่าไปใหม่มา	188
รักเหมือนสายน้ำไหล	194
รู้จักผู้เขียน	200

คำนำสำนักพิมพ์

“ความรัก” เราสามารถออกแบบเองได้ใหม่ แล้วจะเป็นไปได้หรือเปล่า หากความรักครั้งนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการใช้ชีวิตร่วมกันหรือการแต่งงาน ความสุขของผู้หญิงจำเป็นต้องแขวนอยู่กับผู้ชายที่เรียกว่า “แฟน” เสมอไปหรือไม่ แล้วเช็ทซ์ที่เขาว่ามีจริงยิ่งกว่ารักแท้ละ มันจะใช่หรือ...

ทุกคำถามเหล่านี้ “คำ ผกา” มีคำตอบไว้ให้คุณ

ไม่ว่าจะในฐานะนักเขียนหรือคอลัมนิสต์ สาวผีปาก(กา)กล้าคนนี้ยอมเป็นที่รู้จักของนักอ่านกันเป็นอย่างดี เพราะเธอคงความร้อนแรง จัดจ้าน ด้วยข้อเขียนที่เปิดเผย ตรงไปตรงมา คิดอย่างไรพูดอย่างนั้น ไม่มีแฉับ ไม่มีเม้ม จึงไม่จำเป็นต้องสาธยายสรรพคุณกันมากนัก เพียงอยากแนะนำคุณผู้อ่านสั้นๆ ว่า หนังสือ **ผู้หญิงชั่วบวก** เล่มนี้จะปลุกพลังความเป็น “ผู้หญิง” ในตัวตนของคุณให้ลุกโชน หรือคุณอาจค้นพบ “คำถาม” และ “คำตอบ” บางประการ

หรือบางคน...อาจถึงขั้นลุกขึ้นมาประกาศอิสรภาพแก่ตัวเอง กล้าเผชิญกับความปรารถนา ความกลัว ความละอาย

และข้อสัจย์ต่อ “หัวใจ” ของคุณเอง

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

ว่ากันว่าเพลงป๊อปเป็น “ความรุนแรง” อย่างหนึ่ง อาจจะรุนแรงเสียยิ่งกว่าฉากยิงกันกระหน่ำในหนังหรือฉากฆ่าฟันเลือดท่วมจอ เหตุที่เพลงป๊อปถูกนับเป็นความรุนแรง เพราะ “ความรัก” ที่อยู่ในเพลงป๊อปส่วนใหญ่เป็นเพลงที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดอย่างสุดซึ่งอันเกิดจากความรัก

โตมร ศุขปรีชา เคยตั้งข้อสังเกตระหว่างที่เราไปร้องคาราโอเกะด้วยกันที่บาร์แห่งหนึ่งกลางเมืองเชียงใหม่ ว่าเพลงป๊อปของไทยนั้นผู้หญิงมักจะเป็นฝ่ายจ่านน ร้องขอ อ้อนวอน และแม้กระทั่ง “ขอไม่เป็นอะไรเลย เพียงแต่ให้เธอหันมามองฉันสักนิดก็พอใจแล้ว” – ใจ... เพศหญิงในเพลงป๊อปช่างไร้อัตน ไร้ศักดิ์ศรี และดูเหมือนว่า “การมีอยู่” ของผู้หญิงในเพลงป๊อปนั้นจะถูกนำเข้าไปผูกติดอยู่กับ “ความรักที่เธอจะได้รับจากผู้ชาย” เท่านั้น ในขณะที่ผู้หญิงในเพลงลูกทุ่งจะมีความ “กล้าหาญ” มากกว่า มีลักษณะของการเป็นฝ่าย “รุก” อีกทั้งเป็นฝ่าย “เล็ก” เป็นฝ่าย “ตัดสินใจ” ไม่มากนักที่จะเป็นฝ่ายรอความรักหรือความเมตตาจากฝ่ายชายแต่เพียงฝ่ายเดียว

ข้อสมมุติฐานนี้จะจริงหรือไม่จริงคงต้องอาศัยงานวิจัยเนื้อเพลงป๊อป เพลงลูกทุ่งกันอีกเยอะ แต่เมื่อเหลียวมองไปรอบๆ ตัว และแม้

กระทั่งตัวเองในบางครั้ง เราปฏิเสธไม่ได้เลยว่าผู้หญิงเรารับเอาบทบาทของการเป็นฝ่าย “รับ” ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการรับรัก, รับความเจ็บปวด, รับที่จะเป็นฝ่ายรอคอย อีกทั้งเป็นฝ่ายตอกชกตัวเมื่อผิดหวังในความรัก ว่า “เราไม่ดีพอ”, “เราไม่สวยพอ”, “เราโชคดีไม่พอ”-ที่จะให้ “เขา” -“เลือก”-“เรา”

ผู้หญิงขี้บวก เป็นงานเขียนสั้นๆ เกี่ยวกับเรื่องความรักความสัมพันธ์ ไม่ได้ทะเลาะทะเลาะกันถึงขั้นจะพลิกชีวิตอำนาจให้ผู้หญิงลุกขึ้นมา “ลุก” หรือ “เลือก” เพียงแต่อยากสลัดเนื้อสลัดตัวออกจากมนตร์เสน่ห์ว่าด้วยความรักแบบโรแมนติคที่ถูกชี้นำด้วยเพลงรัก หนังสือโรแมนติกล้วนๆ เพื่อให้เราหันมามองความรัก ความสัมพันธ์ที่ใกล้เคียงกับ “ความเป็นจริง” มากขึ้น เช่น ความรักอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องเงิน เรื่องผลประโยชน์ ความรักที่ล้มเหลวอาจเป็นเรื่องของเวลา ของระยะทาง ไม่เกี่ยวกับเราดีไม่พอ สวยไม่พอ หรือมีเสน่ห์น้อยเกินไป หรือหากเราจะเป็นคนไร้เสน่ห์เสียเหลือเกิน ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้จริงๆ นี่นา

แย่ไปกว่านั้น ฉันมักมีโอกาสพบผู้หญิงเปี่ยมคุณสมบัติ ไม่ว่าจะความสวย ความเก่ง ฐานะทางเศรษฐกิจ แต่กลับต้องมานั่งตีอกชกตัวเพียงเพราะโดนคนรักที่ทั้งห่วย ทั้งเหี้ย ทั้งอ้วน ทั้งขี้เมา เจ้าชู้ทิ้งไป-ปัญหามันน่าจะอยู่ที่ตรงนี้ ในพล็อตของหนังรักโรแมนติคหรือเพลงป๊อปหวานซึ้ง ผู้หญิงเราหลงลืมคุณค่าของตัวเองในด้านอื่นๆ จนหมดสิ้น และมอบคุณค่าทั้งชีวิตไว้ที่ “การได้รับความรักจากคนที่เรารัก” และนำไปสู่การหลงลืมโทษสมบัติทั้งหมดของคนที่เรารัก

ผู้หญิงขี้บวก เขียนขึ้นมาเพื่อจะบอกว่า “ความรัก” ไม่ใช่ทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิต และความรักที่ราบรื่น ล้มเหลวนั้นประกอบไปด้วย

ปัจจัยที่อยู่เหนือการควบคุมของลำพังตัวเราหรือคนที่เรารัก ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำสาบาน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความดี ความเลว ของเราหรือเขาล้วนๆ

ชีวิตมีเรื่องให้ทุกข์มากพออยู่แล้ว อย่าให้เราต้องมาทุกข์เพียงเพราะ...เราชอบจินตนาการตัวเองเป็นนางเอกมิวสิกวิดีโอเพลงอกหักรักระทมเลย มันไม่แฟร์กับผู้หญิงชั่ววอกอย่างเราหรอกค่ะ

คำ ผกา

ป.ล. ผู้หญิงชั่ววอกไม่ได้แปลว่าคิดบวกนะคะ 😊

ผู้หญิงข้ามบาท

ព័ត៌មាន

เราแต่งงานใหม่ได้เสมอ

ฉันและเพื่อนอีกสองสามคนที่อยู่ในสมาคมหญิงโสดไม่
โอดต่างลงความเห็นร่วมกันอย่างเป็นเอกฉันท์ว่า การไม่มีสามี
เป็นลาภอันประเสริฐ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากเราได้รับ
โทรศัพท์ร้ายใจจากเพื่อนคนหนึ่งที่ถูกสามีซึ่งนอนป่วยอยู่วัน
ปรี๊ดแตก เป็นที่รองรับอารมณ์อยู่เนืองๆ ฟังดูใจร้าย แต่หลัง
จากปลอดใจเพื่อนไปตามประสาแล้ว เราก็ยกแก้วไวน์ขึ้นชูไชโย
พลางพูดประโยคนั้นออกมา “แต่ชีวิตที่ไม่มีผัว”

ในบรรดาคนไม่มีผัวที่มานั่งกรีมไวน์อยู่ด้วยนั้น ก็
ล้วนแล้วแต่เคยผ่านการมีผัวและตัดสินใจยุติการมีผัวมา
แล้วทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น จะมาว่าเราไม่มีประสบการณ์
ในชีวิตคู่ก็ว่าได้ และพูดอย่างมีอคติเต็มทีที่ต้องบอก
ว่า พวกเราเห็นชีวิตคู่ของคนหลายต่อหลายคนแล้วอด
สงสัยไม่ได้ว่า พวกเขาทนอยู่กันไปเพื่ออะไร แต่คนที่ยัง
ทน เขาก็ให้เหตุผลที่เราคุ้นเคยกันดี อยู่เพื่อสังคม อยู่
เพื่อลูก อยู่เพื่อรักษาความเป็นครอบครัว หรือหนักกว่า
นั่นคือ อย่างน้อยก็ดีกว่าอยู่คนเดียว

ไม่รู้เหมือนกันว่าใครมาสอนผู้หญิงไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ว่า ‘ต้องอดทน’ และบรรดาผู้หญิงก็พากันเชื่อว่าสักวันหนึ่งสามีจะต้องเห็นคุณงามความดีของตัวเอง ใครก็ไม่รู้ขอบสอนให้ผู้หญิงเชื่อว่าควรปล่อยให้สามีออกฤทธิ์เดชให้เต็มที่ ฤทธิ์เดชนั้นหมดเมื่อไรก็ชมชานกลับมาเอง

แต่บรรดาสาวที่นั่งกริมไว้นิ่งกันอยู่ตอนนี้ถามกลับว่า **“แล้วเศษซากที่ชมชานกลับมา นั้นจะเอามาทำอะไรมิทราบ”**

กว่าจะคลานกลับมา น้ำพริกถ้วยเก่าก็แค้น ไร้ที่พึ่ง ไร้ที่พึ่ง จึงกลับมาให้เมียที่บ้านป้อนข้าวป้อนน้ำ ดูแลรักษาพยาบาลจนตายจากกันไปข้างหนึ่ง ก่อนจะปลอบใจตัวเองว่า เห็นใหม่แล้ว เขาว่าคู่แท้ต้องได้อายุคู่แลกันจนแก่เฒ่า ลืมคิดไปว่าก่อนจะแก่นั้นอีกฝ่ายหนึ่งไปสำเร็จ สำราญกับใครที่ไหนมาแล้วจนหน้าใจ

ฝ่ายชายก็ไช่ย่อย ผู้ชายบางคนมานั่งนินทาเมียให้ฉันฟังได้เป็นวันๆ เมียเย็นชา เมียผมไม่เป็นแม่บ้านแม่เรือน บ้าซ้อปึง เมียผมมิโหร้าย ไร้เหตุผล ผู้ชายบางคนเป็นครูบาอาจารย์ แต่กลับบ้านเมียด่า ไล่เหยี้ย ไล่สัตว์ ไล่เียดแม่ง ไล่หน้าหมา (เรื่องจริง) บางคนแล้วว่ากว่าจะนอนกับเมียได้สักทีแทบจะต้องกราบเท้าขอเมีย บางคนเห็นผิวเป็นเอทีเอ็มเคลือบที่มีไว้ผลิตเงินสดๆ ให้เบิกได้ทุกวัน นั่งค่านั่งนินทาเมียอยู่อย่างนั้น ฉันต้องให้ความเห็นกลับไปว่า เมียคุณอาจจะเฮงชวยสุดๆ แต่คนที่เฮงชวยกว่าคือผู้ชายที่ทนอยู่กับผู้หญิงเฮงชวยอย่างนั้นอยู่ได้ แล้วประทานโทษ ไล่ที่มานั่งเมาท์เมียลับหลัง พอถึงที่สุดไม่เห็นมีใครสามารถเลิกกับเมียได้สักราย ก็เห็นอยู่ กราบดินเมียอย่างนั้นไม่เปลี่ยนแปลง

ไม่ผิดอะไรกับผู้หญิงบางคนที่ทนให้ผิวช้อมอยู่ช้วนาคาปี แต่

ไม่เคยกล้าที่จะลุกขึ้นมาทำอะไรให้จริงจัง เด็ดขาด โดนซ้อมทีก็โรไป ร้องให้กับคนโน้นคนนี้ พอมีคนยื่นมือเข้ามาช่วยจริงๆ ก็...อ้าว กลับไปจูบปากคืนดีกับผัวเสียแล้ว ผ่านไปอีกสามวันโดนซ้อมตามมตุ้ยอีก หลายครั้งเข้าเพื่อนฝูงก็เอือม ไม่มีใครกล้ายื่นมือเข้าไปแทรกแซงในความสัมพันธ์แบบสามวันดีสี่วันชั่วนี่อีก

เสวนามาถึงตอนนี้ เพื่อนร่วมวงไว้อีกคนเสริมมาว่า “เฮ้ย...แต่ **ไอ้คู่ที่ตบๆ ตีๆ ต่อกันหยาบคายนี้ ถึงที่สุดอาจจะอยู่กันมันส์หยด มีชีวิตชีวาว่าคู่ที่ไม่เคยทะเลาะกันเลยก็ได้เน้อว้อย**” ว่าแล้วเธอก็เล่าถึงอีกคู่ที่เธอรู้จัก คู่นี้พูดกันเท่าที่จำเป็น นอนเตียงเดียวกันแต่ไม่แตะเนื้อต้องตัวกัน มีเพศสัมพันธ์กันตามหน้าที่เดือนละครั้ง สามีพาเมียพาลูกไปกินข้าวนอกบ้าน ไปช้อปปิ้งเป็นพิธีกรรมอาทิตย์ละครั้ง นอกจากนั้นชีวิตประจำวันไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน นอนคนละเวลา ตื่นคนละเวลา กินคนละเวลา ขับรถคนละคัน งานอดิเรกคนละอย่าง ความสนใจคนละชนิด ไม่เคยทะเลาะกัน ผัวด่าขึ้นมาเมียก็เงยบ โผเมียด่าผัวก็เงยบ เรื่องราวไม่ลุ่มลุ่มบานปลาย แต่นั่นก็หมายความว่าต่างฝ่ายต่างไม่รู้ว่อีกฝ่ายหนึ่งคิดอะไรอยู่

แต่ที่แน่ๆ ฝ่ายเมียไม่เคยรู้ว่าผัวมีผู้หญิงอีกคน และเวลาที่อยู่กับผู้หญิงคนนั้นเขาไม่ใช่ผู้ชายที่มึ่มๆ เย็นชา พูดคำตอบคำอย่างที่เสียคุ่นเคย แต่เร็วราวกับนกน้อยที่เพิ่งหลุดออกจากกรง

“**เธอว่าเมียไม่รู้ หรือแกยังไม่รู้**” เพื่อนโจด เอ๊ย โสดอีกคนถามพลันเพื่อนทั้งวงหันมามองหน้ากัน สำหรับหญิงผู้รักการกริ่มไวน์และรังเกียจการรดขี้ผู้หญิงอย่างพวกเราล้วนแต่ไม่เข้าใจอย่างตรงกันว่าแล้วผู้หญิงคนนี้ทนอยู่กับความสัมพันธ์ฉันทันผัวเมียอันแสนเย็นชา ต่าง

คนต่างอยู่นี้ได้อย่างไร ถ้ามว่าทนได้อย่างไร ยังไม่สำคัญเท่ากับคำถามที่ว่า แล้วจะอยู่ไปทำไม?

ฉันนั่งฟังเพื่อนๆ คุยกันแล้วนึกถึงเพื่อนอีกคน เธอเอารูปงานแต่งงานครั้งที่สองมาอวด เป็นงานเรียบง่าย ไม่มีเพื่อน ไม่มีสักซีพยาน แค่เดินไปแต่งงานในโบสถ์ สวมแหวนกับบาทหลวง ตอนเย็นกินข้าวกับเพื่อน ต่างฝ่ายต่างมีลูกติดมาคนละสามคนสี่คน ทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรเทียบได้กับการแต่งงานอันหรรษาครั้งแรก แต่สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนคือแววตาเปี่ยมสุขของคนที่ผ่านมาร้อนผ่านหนาวกันมาทั้งคู่ ฉันบอกเธอว่า “เธอโชคดีจังได้แต่งงานตั้งสองครั้ง”

เธอเป็นอีกคนหนึ่งที่กล้าเดินออกมาจากชีวิตคู่ที่ไร้สุขจากสามีที่ทำร้ายเธอทั้งกายและใจ จากชีวิตแม่บ้านที่มีลูกคนแล้วคนเล่า ตอนนี้เธอกลับมาเป็นสาวอีกครั้ง สวยปัง ออกไปทำงานนอกบ้านอีกรอบสร้างเพื่อนใหม่ สร้างสังคมใหม่ ท้ายที่สุดเธอก็พบ ‘เพื่อนชีวิตคนใหม่’

สาวโสดไม่โหดอย่างพวกเรา แม้จะรักไว้มากกว่าผู้ชาย แต่ไม่เคยแอนตี้การแต่งงานหรือการมีชีวิตร่วมคู่ แต่เราไม่เห็นด้วยกับภาวะ ‘จำทน’ อยู่ในชีวิตร่วมคู่ที่ไร้สุข สลดใจกับคาถาที่ผู้หญิงตีๆ ต่องท่องไว้ให้ขึ้นใจว่า “ทนไว้ เจ็บไว้ แล้วจะดีเอง”

เราเชื่อว่า ‘ชีวิต’ เริ่มต้นใหม่ได้เสมอ และแน่นอนว่า ‘เรา’ แต่งงานใหม่ได้เสมอ (ถ้าของเก่ามันเฮงซวย)

แต่งสวยด้วยความรู้

ที่ออลสิวูดมีออสการ์ ที่เมืองไทยก็มีพรมแดงงาน สุพรรณหงส์มาให้ นักข่าว นิตยสารบันเทิง ข่าวบันเทิง ทิว และ ปาปารัชชีได้ทำงานกันศึกศึกประหนึ่งถือปี่ออลสิวูดมาไว้ ณ กทม.

หลังจากงานออสการ์มีนักวิจารณ์แฟชั่นออกมาให้คะแนน ใครแต่งตัวเยี่ยม ใครแต่งตัวแย่ พร้อมให้เหตุผลเสร็จสรรพ ฉันชอบอ่านข่าวอ่านคอลัมน์นักวิจารณ์เหล่านี้จังเลย (ยิ่งกว่าวิจารณ์วรรณกรรมแน่ๆ) เพราะนอกจากได้ดูเสื้อผ้าสวยๆ ยังได้ความรู้เรื่องแฟชั่นกาลเทศะในการแต่งตัว แนวคิดของดีไซเนอร์แต่ละคน ความพลาดในการจับคู่เสื้อผ้า ทรงผม รองเท้า และรูปร่างของดาราส่งแต่ละคน คอลัมนิสต์เหล่านี้ทำการบ้านหาข้อมูล บ้างนำเอาภาพบนแคตวอลก์ที่นางแบบสวมมาเทียบเคียงกับภาพที่ดารานำมาสวมออกงาน

วิจารณ์และเขียนถึงแฟชั่นแบบนี้สร้างสรรคกว่ามานั่งชุมนุมชุม
สาหร่าย (ภาษานักข่าวเขา) แล้วพูดกับอยู่เรื่องเดียว โป โป โป โป โป
ไม่ให้ความรู้ ไม่ประเทืองปัญญา และไม่เอ็นเตอร์เทนคนอ่านใดๆ ทั้งสิ้น

แน่นอนว่าอุตสาหกรรมบันเทิงบ้านเราไม่มีอะไรจะเทียบเคียง
ฮอลลีวูดหรือแม้แต่บอลลีวูดได้ เพราะฉะนั้น จึงนำเห็นใจดารานัก
แสดงบ้านเราที่ต้องควักกระเป๋าจ่ายค่าเสื้อผ้าหน้าผมเอง เพื่อมาเดินๆ
โชว์ให้เป็นขี้ปากของพวกเราทุกคน จะเป็นด้วยงบประมาณจำกัดจำ
เขี่ยหรืออย่างไรไม่ทราบ ที่ทำให้ฉันรู้สึกว่าการไม่เสื้อผ้าหน้าผมของ
ดารไทยยามออกงานมันถึงได้ look cheap เนื้อผ้าดูยิบเยิน ลูกไม้
เหมือนมาจากทำขี้เหล็ก สีของชุด เลื่อมที่ปัก คริสตัลที่ใช้ โบว์ ดอก
ไม้ มันดูผิดที่ผิดทาง ผิดสี ผิดกลิ่นไปหมด เลยเกิดไปถึงความพยายาม
ที่จะแหวกหน้าผ่าหลัง ดันนม และนี่ไม่มีอะไรเกี่ยวกับความโป๊ โป๊ โป๊
เซ็กซี่หรือไม่เซ็กซี่ ถึงที่สุดฉันคิดว่ามันไม่ใช่ความผิดของดารานักแสดง
เหล่านั้น แล้วคิดต่อไปได้อีกว่า หากถึงคราวเราๆ ท่านๆ หญิงบ้านร้าน
ตลาด ถ้ามีเหตุให้ต้องแต่งองค์ทรงเครื่องออกงานกันบ้าง ก็คงไม่แคล้ว
เหม็นโป๊ไม่แพ้กัน

ทั้งนี้ทั้งนั้น...มันเกิดจากการขาด “ความรู้”

ทั้งนี้เพราะการแต่งเนื้อแต่งตัวมันเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง และ
ช่วยไม่ได้ที่การแต่งตัวตามแฟชั่นอย่างที่เราเห็นทุกวันนี้เป็นวัฒนธรรม
ตะวันตก

สาวไทยที่ต้องยืนคร่อมอยู่ระหว่างความเป็นไทย (ที่ไม่มีจริง)
กับความเป็นตะวันตก (ที่เปลี่ยนทุกกะพริบตา) จึงมีน้ตบ หยิบจับ

อะไรมาสวมมาใส่ก็ผิดที่ผิดทาง เช่น ใส่รองเท้าสายสปาเก็ตตี้เส้นเล็กเช็กซ์ไปทำงาน ใส่รองเท้าสานสันเตี้ยไปงานกลางคืน ใส่ชุดทำงานคู่กับรองเท้าแตะสันก๊อบก๊อบ (sandal) ใส่แต่สีชมพูไม่ดูรอยตีนกา นุ่งกระโปรงแคบแสนแคบเลียนแบบ “วิกตอเรีย เบ็คแฮม” ทั้งๆ ที่นั่งเรือด่วนมาทำงาน นึกว่าชุดเต้นคาบาเรต์คือ evening dress และชอบเอาชุดสไตส์งานจบมัธยมปลายของเด็กฝรั่งมาใส่ไปงานแต่งงานเพื่อน

ผู้หญิงสาวๆ ยังไม่เท่าไร ผู้หญิงวัยป้ายิ่งอาการหนัก ป้าเหล่านี้ตีผมโป่ง พอง และบาน ผสานกับการแต่งหน้าเต็มขั้นชนิดคือเป็นคิ้ว ขนตาเป็นขนตา ปากเป็นปากแดงแจ๋ หน้าขาววอก ซึ่งถ้าแต่งให้ผู้หญิงประกวดนางสาวไทยในงานฉลองรัฐธรรมนูญก็คงพอเข้าใจได้ แต่คุณหญิงคุณนายที่คงเป็นสาวมาในสมัยที่ยังมีงานฉลองรัฐธรรมนูญยุคจอมพล ป.ฯ ยังไม่ยอมลด ละ เลิก การแต่งหน้าทำผมแวนน้เสียที่เวลาไปเมืองนอก หากพบหญิงวัยกลางคนสวมเสื้อผ้าลายดอกสีสดใส แต่งหน้าเข้มขันประมาณนี้ และยี้ผมพองบานประมาณนี้ ไม่ต้องรอให้เอ่ยปากพูดก็รู้ว่าเป็นคุณนายมาจากเมืองไทย เป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่น เข้มแข็ง น่ายกย่อง

มารยาทในการแต่งกายของคนไทยก็คงเหมือนกับการกินอาหารของคนไทยที่ดูครึ่งๆ กลางๆ ไปเสียหมด เช่น พอมื้อข้าวเหนียวแทนที่จะเอาน้ำปั่นแล้วจิ้ม ก็ดันทุรังไปพยายามเอาซอสน้ำส้มเข้าไปตัด ไปจิ้ม ไปฉีก ดูทุลักทุเล สาวเหนืออย่างฉันเห็นคนเอาซอสน้ำส้มไปจิ้มข้าวเหนียวแล้วนี่ก็อยากลุกไปเอาน้ำส้มจิ้มพุงคนที่ทำอย่างนั้นให้รู้แล้วรู้รอด พอกินถ้วยเดียว-บะหมี่ แทนที่จะเรียนรู้การจับ